

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji z dnia 25 listopada 2014 r. wydanej w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – Niemcy, wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2014) 8786 final;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.

Komisja Europejska błędnie oceniła okoliczności faktyczne leżące u podstaw sprawy, mianowicie funkcjonowanie Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych), a w szczególności wynikający z niej system przepływów finansowych. Poza tym Komisja błędnie oceniła rolę „państwa” jako ustawodawcy i podmiotu odpowiedzialnego za organy nadzoru i na tej podstawie nieprawidłowo ustaliła sytuację w zakresie kontroli.

2. Zarzut drugi dotyczący braku „sprzyjania” poprzez szczególny mechanizm kompensacyjny.

Komisja Europejska naruszyła prawo przy zastosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, przyjmując wbrew orzecznictwu Sądu założenie sprzyjania przedsiębiorstw energochłonnych.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku sprzyjania ze strony państwa lub poprzez użycie środków państwowych.

Komisja Europejska zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE niezgodnie z prawem również w zakresie, w jakim przyjęła założenie kontroli jednostek państwowych nad majątkiem różnych przedsiębiorstw prywatnych uczestniczących w systemie ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2015 r. – Mudhook Marketing/OHIM (IPVanish)

(Sprawa T-78/15)

(2015/C 127/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mudhook Marketing, Inc. (Winter Park, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Dellmeier i H. Eckermann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „IPVanish” – zgłoszenie nr 2 330 271

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 grudnia 2014 r. w sprawie R 1417/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Odwołanie wniesione w dniu 19 lutego 2015 r. przez Luigiego Macchię od postanowienia wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-63/11 RENV Macchia/ Komisja

(Sprawa T-80/15 P)

(2015/C 127/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Macchia (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie F-63/11 RENV;
- W konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie wysuniętych w pierwszej instancji, czyli:
 - Stwierdzenie dopuszczalności skargi;
 - Tytułem głównym:
 - stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej dyrektora generalnego OLAF działającego jako organ upoważniony do zawierania umów z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie wniosku o przedłużenie z nim umowy, która wynika w szczególności z braku odpowiedzi na jego wniosek z dnia 12 kwietnia 2010 r.;
 - w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 22 lutego 2011 r. oddalającej zażalenie wnoszącego odwołanie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
 - w związku z tym przywrócenie wnoszącego odwołanie do pracy przy pełnieniu jego obowiązków w służbach OLAF-u, w drodze przedłużenia jego umowy zgodnie z wymogami regulaminu pracowniczego;
 - pomocniczo, w razie nieuwzględnienia powyższego żądania przywrócenia do pracy, nakazanie Komisji naprawienia szkody poniesionej przez wnoszącego odwołanie, szacowanej tymczasowo i ex æquo et bono jako równowartość różnicy między wynagrodzeniem pobieranym w charakterze członka personelu tymczasowego w służbach OLAF-u a wynagrodzeniem pobieranym na obecnie zajmowanym stanowisku (tj. ok. 3 000 EUR miesięcznie), przynajmniej przez okres zbliżony do okresu, na który była zawarta jego pierwotna umowa (cztery lata), a ponad ten okres przy założeniu, że wspomniana umowa zostałaby przedłużona po raz trzeci, dając prawo do umowy na czas nieokreślony;
- w każdym razie zasądzenie od Komisji kwoty ustalonej tymczasowo i ex æquo et bono na 5 000 EUR (pięć tysięcy EUR), tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, z ustawowymi odsetkami za zwłokę od chwili zapadnięcia wyroku;